TO SUBSCRIBE AND RECEIVE THIS OR SEND AN EMAIL TO SUBSCRIBE@TORAHTAVLIN.ORG

34 Mariner Way, Monsey, NY 10952

מתבונו תחילה למי הוא עובד. ואיר שעל אף היותו הרוץ מחומר ניתו לו הזכות

לעשות נחת רוח למלכו של עולם אשר לגדולתו איז חקר. ואשר לו רבבות כתות

מלאכי מעלה, ואלו על אף השתוקקותם לעשות כמעשיו אין מניחים להם, והוא על

אף גודל שפלותו. מזכים אותו מז השמים במתנה נפלאה כזאת. כשמתבונז בכל זאת.

תתעורר בו הבושה מבוראו ויתאוה לעשות כל מעשיו על צד היותר טוב. ונמצא.

שמלבד התעוררות הלב זוכה גם לדקרק בקיום המצוה לעשותה על הצד היותר טוב.

ביתו פתוח לרווחה לכל הפליטים האומללים. והנה. הופיע אחר הפליטים לפניו ובכה

לפניו בכי תמרורים. כי בעבר טרם פרוץ המלחמה האיומה. היה הוא איש אמיד ובעל

נכסים. ואילו כעת הוא בערום ובחוסר כל. ניחמו הרבי ודיבר על ליבו. ובסיימו את

דבריו העניק לו את כובעו היפה ביותר. אותו היה לובש בעתות שמחה בלבד. אחר

שפנה הלה לדרכו. פתחה הרבנית את פיה בתערומת. ואמרה: ניחא מה שראית שאיז

לו כובע עליוו ורצית להעניק לו את שלר. אר למה בחרת דוקא את היפה ביותר.

הלא גם כובער שהגר חובש בימים ימימה הוא במצב טוב. והיית יכול להעניק לו

את זה. נענה הרבי ואמר. הז אמת כי גם בזה הייתי מקיים מצות צדקה. אבל ערר

המצוה בגן עדן הוא כפי ערך המעשה, ובאותו לבוש שמקיימים את המצווה

מלבישים את הנשמה בעולם העליוז. ואני רצוני שילבישו אותי שם בגז עדו בכובע

היפה. ולכז העדפתי להעניק דוקא אותו, ולהסתפק בעולם הזה בלבושי הנוכחי...

לעסוק בהשתדלות הוא רק לקיים מצות השי"ת כמו שהאריך **החובת הלבבות**

(שער הבטחון פ"ג). וזהו הטעם מדוע אין אנו עושים מלאכה ביום השבת לקבוע

בלבנו מדת הבטחון בהשי"ת. ולהורות שפרנסתנו באה אך ורק מאת השי"ת ולא

מכח עסק בהשתדלות. וכמו שכתב **המשר חכמה** (דברים י-כ).

וכמו שמסופר על **כ"ק אדמו"ר מקפישנייז זצ"ל.** שאחרי המלחמה האיומה. היה

שבת פרשת ויקהל – פרשת שקלים – כ"ט אדר א' תשפ"ד Shabbos Parshas Vayakhel - Shekalim - March 9, 2024

הדלקת נרות שבת - 5:38 ומן קריאת שמע / מ"א - 8:36 ומן קריאת שמע / הגר"א - 2:9 ו סוף זמן תפילה/הגר"א - 1:00 זמו לתפילת מנחה גדולה – 12:31 שקיעת החמה שבת קודש – 15:51 מוצש"ק צאת הכוכבים – 6:47 צאה"כ / לרבינו תם – 7:09

אפרוחים שאיז להו כנפיים. ונזקקיז הו לסיוע ממצוה אחרת שתיעשה כדבעי כדי להעלותן. ולפעמים כשיעבוד האדם את בוראו מתוך אהבה ושמחה, ישתנה גם אופן קיום המצוה בפועל, כי זה שאינו מעורר את לבבו כהכנה למצוה ומקיים את המצוה בלא מחשבה תחילה, ניכר מתוך מעשיו שאינו הפץ כי אם לצאת י״ח. לא כן כאשר

יהם הביאו אליו עוד נדבה בבקר בבקר ... (לו-ג) - מצות מתוך חביבות

אר שונים פני הדברים כאשר האדם מקיים את מצוות בוראו מתוך עול כבד, רק מתור

לעודעו נופת חרב אברום זנטאל אבשרום אברום אברום אברום

המפרשים עמדו על לשוז הקרא שכתיב: "ששת ימים תיעשה מלאכה", פירושו של ניעשה". היינו שתהא המלאכה נעשית מאליה ולכא' הול"ל "ששת ימים תעשה לאכה". שפי' של "תעשה". היינו שאתה תעשה מלאכה ששת ימים. ועוד הק' המפרשים. דוע נוגע זה. "ששת ימים תעשה מלאכה". לחובת שביתה ממלאכה ביום השביעי. הרי תורה מצווה לשבות ממלאכה ביום השביעי. אפילו אם לא עשה מלאכה בששת ימים. הרי שביתה ממלאכה ביום השבת אינו תלוי בזה שעשה מלאכה ששת ימים.

וכדי לבאר העניז יש להקדים לבאר מהו עצם עבודת יום השבת. הנה נצטווינו בתורה הק' לשמור את קדושת שבת "זכר למעשה בראשית". והיינו כיון שהשי"ת ברא את העולם בששת ימים. ונח ביום השביעי. ע"כ בכל שבוע אנו עושים מלאכה לו' ימים. ביום השביעי יום שבת קודש. ואיז אנו עושים שום מלאכה. נמצא. שעצם יום השבת הוא לקבוע בלבנו עיקר האמונה שהשי"ת הוא הבורא עולם. ובכלל עיקרי האמונה שהשי"ת הוא מנהיג את כל הבריאה. הוא להאמיז שהשי"ת ממציא לכאו"א את פרנסתו. זגם שכאו"א עוסק בעניני השתדלות לצורר פרנסתו במשר ימי השבוע. מ"מ פרנסתו אינה תלויה כלל בעסקו בהשתדלות רק פרנסתו בא מאת השי"ת. והטעם שחייב

מאת הנה"צ רבי גמליאל הכתן רבעוביץ שליט"א, ר"י שער השמים ירושלים עיה"ק

המקרא ללמדנו הוא בא, שהדבר המודד במעלת כל מצוה הוא הריעותא דליבא. לכז כשרצתה התורה לגלות איר בנ"י פתחו לבם עבור נדבת המשכז לא נסתפקה בעצם הבאת העובדה שהרבו להביא נדבת לבם, והוסיפה לומר כי היה זה 'בבוקר בבוקר', שהיה : מתור חביבות מצוה יתירה. וכיוז שכז. הזדרזו תמיד להביא את נדבתם תיכף בבוקר. ם היה זה באופן 'קבוע' מידי בוקר, שגם זה מורה על היותה מתור חביבות יתירה, והגם כל זה אינו מוסיף על תכלית הנדבה. כי תכלית הנדבה הלא היתה לצורך הקמת המשכז. ודבר זה תלוי בכמות הנדבה ולא באיכות. בכ״ז החשיבה התורה את עצם קיומה מתור חביבות והשתוקקות להקמת המשכז. כדי להורות כי עיקר מעלת המצוה תלויה בזה, שעל האדם לעורר לבבו ולקיים המצוות מתוך אהבה עזה לבוראו. מתוך התבוננות שמקיים הוא רצוז מלכו של עולם וגורם לו נחת רוח גדולה במעשיו. ומתור שמחה על עוכה להימנות על לגיונו של מלר לשמור ולקיים פיקודיו. ועי"ז מעלה הוא את מעשיו שורשם העליוז ורישומם ניכרים בכל העולמות. וגם שכרו לעתיד הוא לאיז שיעור.

יעה כי נצר הוא להעם הישראלי ואינו ברשות עצמו לעשות ככל העולה על רוחו. ואף שאיז לזלזל גם בזה. וגם מצוות כעיז אלו חשובים לאיז ערור בשמים. שהרי בסופו של דבר מבטל את ישותו לרצון בוראו ומכניע הוא את יצרו הקשה [ולפעמים כשהאדם בקטנות -מוחיז, מוכרח הוא לקיים מצוות בוראו על זו הדרך]. מ"מ הפער הגדול שביז זה המקיים המצוות מתוך חשק והשתוקקות, לבין זה המקיימן כמצות אנשים מלומדה, היא כרחוק שמים וארץ. ולפעמים איז עליה לאלו המצוות שנעשו מתור כבדות ועצלות. כי הם בגדר

ששת ימים תיעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש (לה-ב)

וא"כ. רק מי שמאמיז שפרנסתו בא מאת השי"ת יכול לשבות ביום השבת. ויהיה במנוחת הנפש. שיודע שלא יחסר לו כלום במה שאינו עוסק בהשתדלות ביום השבת. שביכולת השי"ת לפרנסו אפילו אם לא יעסוק בהשתדלות ביום השבת! ונמצא. שעצם מהותו של יום השבת. הוא יום של בטחון בהשי"ת! שבלי מדת הבטחוז לא שייך כלל לשבות ביום השבת מעסק בהשתדלות.

ולפ״ז ביארו המפרשים מדוע כתיב ״ששת ימים תיעשה מלאכה״. שרק עם אמונר זו. שלא אתה הוא המפרנס את עצמר. ואיז סיבת פרנסתר תלוי בעסקר בהשתדלות. שייך לשבות ביום השבת. דרק מי שמאמין שפרנסתו נעשית ממילא, ר"ל, שהשי"ת הוא המפרנסו, והוא ית' אינו צריך שיהא האדם עוסק בהשתדלות. רק בהכי שייר לשבות ביום השבת ממלאכה. וזהו כוונת הקרא. דכדי לשבות ביום השבת ממלאכה. צריך לחזק האמונה שהשי"ת הוא הזן ומפרנס כאו"א, ואין ההשתדלות סיבת הפרנסה. ואמונה זו. הוא עצם תכלית יום השבת כנ"ל. וע"ז הקדים הקרא "ששת ימים תיעשה מלאכה". שרק עם אמונה זו שייר לשבות כראוי ביום השבת.

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

מאת הגאון מו"ר הרב ברוך הירשפלד שליט"א, דעש כולל עטרת חיים ברוך, קליבלנד הייטס ראש כולל עטרת היים ברוך, קליבלנד הייטס Chodesh Adar and the Four Parshivos (1)

Parshas Shekalim. The *Shabbos* before *Rosh Chodesh Adar* (Beis) we read Parshas Shekalim. It discusses the Machatzis Hashekel which every single Jew was required to donate to the Mishkan no matter who they were and how much money they had or didn't have. The Sages teach us that the greatest way to be happy is by giving *Tzedakah* and doing for others. The world feels the way to be happy is by indulging yourself in all of your desires, but we know that this is the furthest thing from the truth. In fact, the *Torah* teaches us that the way to find fulfillment and joy is by thinking about others and giving to them.

Learning is Like Fulfilling. The week of *Parshas Shekalim*, it *Hashekel* to the *Mishkan* The same *halacha* applies to *Parshas* is proper to focus on the *mitzyah* of *Talmud Torah*. The **Mishna Berurah** (1) quotes from earlier *Poskim* that when we read Parshas Shekalim on Shabbos, it is as if have we fulfilled the *mitzyah* of donating to the *Bais HaMikdash*. He paraphrases the posuk (2): "ונשלמה פרים שפתינו" - "Our lips shall substitute for bulls." This is one of the sources in Chazal that with one's lips Kriah which the Magen Avraham holds can fulfill their chiyuv.

בין הריחיים – תבלין מדף היומי – בבא מציעא ו:

מעשר בהמה The *Gemara* brings a *Mishnah* that says if while one is counting his animals in order to give מעשר בהמה one of the counted jumps back into the pen with the uncounted and is now unrecognizable, the entire pen filled with the uncounted בהכמת are all בעשר mom פעור. This is because now every animal that comes out of the corral to be counted might be the previously counted one that jumped back in and the תורה savs that the יטשירי is מעשר is מעשר and we learn this means עשירי ודאי ולא עשירי ודאי ולא עשירי ספק. Tosfos (עשירי הקפץ) asks, why isn't the one that jumped back into the pen בטל ברוב and now they should all be מיסיד? The מיטים answers with a מיסיד. Although in a situation of מעשר היטים משפיס מיסיד. the *Torah* tells us to go בתר רוב, following the בתר משל is now a ספק is now a מרלד. following the majority is just a מרלד on how to *pasken*. So, in our case, even if we would say the one that was בטל si קבץ, it would not make each animal that comes out of the corral a ביאל that it was not counted and for איסור. we need it to be שו"מ. We'r. בהמה עשירי ודאי ולא עשירי ספק *klers*: we know if איסור lt is and the mixture will now all be considered היתר. But what happens in a case, for example, where ציצית and the mixture will now all be considered. get mixed into a big pile of ציציד that were made מיעוט and say that the ביטול inow add the characteristics of the ציציד onto the מיעוט and say that the explains the fell in are now בטל and the whole pile of חוטי ציצית ere now considered as made כלונא'ז **ר' אלחנו**? לשמה בטל and the whole pile of חוטי ציצית explains the היתר this way; when איסור falls into היתר the היתר strips away the ממילא from the object and איסור it reverts to its original status of היתר But no new אדע was added to it. משא"כ. To maybe the מידע of דיר was added to it. מיעוט איצידע על משא"כ. Some say from our 'מיעוט we see that רוב could add בימים, because 'יזינים wants the counted בימים that was already counted and מעשר from פטור to be איניב במעשר and now be ביל ed ...

as saving that the מפני שיבה תקום" is only צ**פנת פענח** auotes the שיבה מי"ד ס' קכטן **שבט הלוי** as saving that the *mitzvah* of "מפני שיבה תקום" is only מפני שיבה נדאי our *Gemara* of יצירי ודאי) but if one is in doubt if this person is a סרונב, there is no מעניר ודאי to stand up for him. Even so, the שבט הלוי doubt is if he is under 60 years old or over, since the אין להחמיר is the only one who is מחמיר from age 60 and above. אין להחמיר. But if the doubt is if he is 70 or over, then אפנת פענת that we need שיבה ודאי that we need פפק דאורייתא לחומרא. Because even according to the שיבה ודאי still. every time the Torah savs we need די הואר, the מחמיר are מחמיר. so there is at least a חינב דרבני. Furthermore, if he is under 70 (but over 60). we have the ארט"ל who is במרמיר. So. in this case one should stand up. ארט"ל as asked if we are בתפק שעגו ב' חיים שעגו ב' חיים שנגבים הי reached the age of "זקנ" must we stand up for him or not (פפק דאוריירנא לחומרא)? He answers that his brother-in-law ברום once asked the איש what to do if we are in doubt if one is a יקן איש what to do if we are in doubt if one is a יקן איש hat he isn't

(1) תרפה:ב (2) הושע יד:ג (3) מנחות קי. (4) שם (5) הוא היה אומר

(e.g. learning the sugvos) one is considered as if he sacrificed

korbonos, or in the case of Shekalim, as if he donated to the

purchasing of korbonos. This concept is also stated in the

Gemara (3): "כל העוסק בתורת חטאת כאילו הקריב חטאת" - "Whoever

learns the laws of a Chatos (sin offering) is as if he actually

brought a Chatos." The Maharsha (4) explains that this is true

of all korbonos. This concept is also the basis for reciting

"Korbonos" daily, which somewhat makes up for the

sacrifices and spices (ketores) that we cannot offer nowadays.

Krias HaTorah. Ladies are exempt from hearing the *kriah* of

Parshas Shekalim, as they were exempt from giving Machatzis

Parah and Hachodesh. There is a difference of opinion among

the *Poskim* if ladies are obligated to hear the *Kriah* of *Parshas*

Zachor before Purim (5). We rule that ladies should try to come to

shul and hear it. If they cannot make it then, they can come to

shul on Purim morning before Megillah and hear the Purim

R' Nosson Tzvi Finkel zt"l (Mir Rosh Yeshivah) would sav:

"ראו קרא ה' בשם בצלאל בן אורי בן חור למטה יהודה" - 'Why does Moshe tell Bnei Yisroel ' ראו' - 'See'? And why is Betzalel mentioned a number of times as the grandson of Chur? Since Chur was Moser Nefesh for the truth and faith in Hashem, that same dedication was displayed by his grandson Betzalel in the building of the Mishkan. Parents and grandparents can have that impact on children and grandchildren. We need to remember and 'see' it and take the lesson to heart.'

A Wise Man would say: "Parents are the bones on which children cut their teeth."

Printed By: Quality Printing **Graphic Copy & Printing** (845)352-8533

Although the Satan works HARD on it, ! בתפילה Sign up not to show disrespect

להילד זאב דוב בו דינה נ"י רפואת הנפש ורפואת הגוף בחוד שאר חולי ישראל

נחנדב לזכוח רפואה שלימה

855.400.5164 / Text 800.917.8309 / kvodshomavim.org

say

מעשה אבות סימן לבנים

ויעש כצלאל את הארן עצי שמים אמתים וחצי ארכו ואמה וחצי רחבו ואמה וחצי קמתו ... (לו-א)

The **Baal HaTurim** writes that since the holy *Aron* was constructed to contain the *Luchos*, it is symbolic of the *Talmid Chacham*, who contains the *Torah* inside of him. The measurements of the *Aron* were given in half *amos* (2.5 x 1.5 x 1.5) as compared with the other *keilim*, to reflect that a *Torah* scholar must maintain his humility inside and out, and always see himself in half-measures (*chatzi shiur*) - not living up to his full potential. There's always more to learn.

Once, an elderly *Talmid Chacham* came to **R' Isser Zalman Meltzer** *zt"l*, author of **Even Ha'ezel**, and presented him with his "final *Torah* thoughts." He explained that he had recently become blind, and could no longer write. His doctors had told him that physically he had been blind for ten years already! However, he hadn't noticed until now.

R' Isser Zalman asked him what had changed. The man answered that he had always learned *Gemara* with great *mesiras nefesh*. He maintained a very demanding, exacting level of *iyun*. Recently, he started taking things a bit easier, reciting *Gemaros* without seeing them inside and not analyzing them so deeply. Once he stopped straining himself, his eyes stopped working. For ten years, his *mesiras nefesh* granted him the miraculous ability to see!

The **Rachmastrivka Rebbe, R' Chai Yitzchok Twersky** *zy"a*, was a *talmid* who learned under R' Isser Zalman for a number of years. Renowned for his *kedushah* and humility, the *Rachmastrivka Rebbe* was also an outstanding *Talmid Chacham*, with extensive knowledge in every area of *Torah*. **Rav Shlomo Zalman Friedman** *shlita*, **Santover Rav** of Lakewood, recalls that he when he was *bochur*, he learned in a "*Litvish*" *yeshivah* under a renowned *Maggid Shiur*. During one *shiur*, the *Maggid Shiur* mentioned a *svara*, a particular concept, in the name of R' Isser Zalman and later, he went and shared it with the *Rachmastrivka Rebbe*. The *Rebbe*, a *talmid* of R' Isser Zalman, heard the *svara* and replied that it was not precise - it needed to be said with a different *kneitsch*, a slightly different emphasis than the way the *Maggid Shiur* had presented it. He told him how R' Isser Zalman had really said it. R' Shlomo Zalman went back and told him what the *Rebbe* had said, and the *Maggid Shiur* was stunned. "Who told this to you? Who did you hear it from?" He said he heard it from the *Rachmastrivka Rebbe*. The *Maggid Shiur* marveled, "*Vos*?? I never knew the *Rebbe* was such a *lamdan*!"

It was well known that many outstanding *Talmdiei Chachamim*, great scholars and thinkers, including some *Misnagdim*, would come to "test" the *Rebbe* after hearing that he was a tremendous *lamdan*. Subsequently, many of them became the *Rebbe's chassidim*. One of the most eminent *lamdanim* in *Yeshivas Bais Hatalmud*, and later a *Maggid Shiur* in *Bais Dovid* of Monsey, once came to the *Rachmastrivka Rebbe* and began to speak with him in learning; he came back a few more times, and was so amazed by the *Rebbe's* penetrating wisdom and depth, that he became one of his biggest *chassidim*. This once *Litvish Maggid Shiur* began to come almost regularly to the *tisch* on Friday night.

When the *Rachmastrivka Rebbe* visited Lakewood, NJ, many years ago, a large reception was held in his honor. The *Rosh Yeshivah* of *Bais Medrash Govohah*, **R' Yeruchem Olshin shlita**, attended the event and sat down right next to the *Rebbe*. In his hand he held a large framed photo, which he showed to the *Rebbe*. Of course, all the participants began to crowd around the *dais*, curious to see which picture the *Rosh Yeshivah* was showing the *Rachmastrivka Rebbe*.

R' Yeruchem showed the *Rebbe* the picture and told him that this photo hangs in his home: It was of his grandfather, R' Isser Zalman Meltzer, in the midst of saying a *shiur* to a group of *bochurim*, many of whom were visible in the picture. The *Rosh Yeshivah* said that he never found out who were the people in the *shiur* and being that the *Rebbe* was a *talmid* of his *Zaida*, he was hoping the *Rebbe* could tell him the names of the *bochurim* who appeared in the picture.

The *Rachmastrivka Rebbe* gazed intently at the picture and began to name the *bochurim* one by one. Then he stopped when he reached one face. He smiled and remarked, "*Ich mein ich bin dos*, I think this is me."

אצל הכהן ארון אחד ... ויתן אתו בשפורות בא PENEIRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY ארון ארון אחד ... ויתן אתו אצל המובח בימין ... (פלכים ב'יב-י) אצל המובח בימין ... (פלכים ב'יב-י)

Similar to the annual *Machatzis Hashekel* collection that was instituted for the *Mishkan* in the *midbar*, the young and righteous King Yoash attempted to revive the Nation's passion for *Hashem's* holy house by directing the *Kohanim* to use the funds for the necessary repairs of the *Bais HaMikdash*. The *Navi* tells us that *Klal Yisroel* was instructed to give their funds to the *Kohanim* who would then deposit the money into a box near the *mizbeach*. Why couldn't *Klal Yisroel* themselves deposit the funds in the box?

R' Yitzchok Zev HaLevi Soloveitchik *zt'l* (Brisker Rav) explains that the obvious answer is that the box was near the *mizbeach* in a place where the average Jew wasn't permitted to walk, and so it was necessary for them to give

Similar to the annual *Machatzis Hashekel* collection that is instituted for the *Mishkan* in the *midbar*, the young and theous King Yoash attempted to revive the Nation's couldn't King Yoash simply have moved the box elsewhere?

As such, the *Brisker Rav* offers an alternate approach. He explains that the funds *Klal Yisroel* brought were *Machatzis Hashekel* funds maintained the status of הקדש. *Halacha* dictates that in everything in life there needs to be a giver and an accepter, and *Chazal (Bava Basra 79b)* teach us: אין ד' הקדש' - meaning that הקדש funds cannot be accepted by simply placing them in the *Bais HaMikdash*. Thus, King Yoash specifically instructed *Klal Yisroel* to give their funds to the *Kohanim* who would accept them and then place them in a box strategically placed out of reach of the average Jew.

והמלאכה היתה דים לכל המלאכה לעשות אתה והותר ... (לו-ו) CONCEPTS IN AVOIDAS HALLEY FROM THE FAMILY OF R' CHAIM YOSEF KOFMAN ZT'L

At first glance, this *posuk* is seemingly contradictory. If the supplies donated by *Klal Yisroel* to the construction of the *Mishkan* were "דים" (sufficient), then they should not be referred to as "זהותר" (extra)? Additionally, in the two previous *posukim*, it tells us that the quota was already met and Moshe announced that they had collected enough. Right then, says the *Torah*, "ויכלא העם" - the people stopped donating. Why then reiterate this message in our *posuk*?

Regarding the first question, the **Seforno** writes the following *pshat*: If the supplies collected were the exact amount required, then undoubtedly the work would be scrimpy. For instance, if you only have one gallon of paint with which to paint a large room, you wouldn't apply a liberal amount per coat. The מלאכת המשכן - the building of a "palace" for *Hashem* had to be done liberally, and not sparingly. Thus it was "enough" - only because it was "abundant.

The **Ohr Hachayim Hakadosh** has another explanation which is really a life-lesson. Imagine a person on his way to deliver a donation to the *Mishkan*. He has already invested time, effort and money into his gift and as he is about to proudly present it, he hears the "רמקול" announce, "We have enough. You can turn around, and go back home." Can we fathom the disappointment of that donor? So *Hashem*, showing once again His infinite *Ahavas Yisroel*, created a miracle. The totality of the donations was just the right amount - "דים" - even though in reality "יו twas more than needed.

The *machshava* here is that if you are presented with something, perhaps a gift or necessary item, or your spouse goes all out to make you that special "something" for a special or even not special occasion, and you don't really care for it or need it, accept it graciously nevertheless. Show the person giving it to you that you cherish it. Because it's not the item per-se that matters, but the effort that was expended to give it to you, showing their feelings for and appreciation of you.

משיל לפוה הדבר דופות ויעשו כל חכם לב בעשי המאכה את המשכן ... (ל-ח)

There is a famous story told that is over about how the **Vilna Gaon** *zt"l* once asked the **Dubner Maggid** *zt"l* how it was that he is able to find such wonderfully telling parables which always seem to hit the bull's eye?

The *Dubner Maggid*, of course, replied with a *mashal*: There once was a prince who desired greatly to become a master archer. One day while traveling, he came to a small village and found an archery contest in progress. The prince noticed that one of the contestants' accuracy was uncanny. Each of his targets was pierced exactly in the center. The prince was astounded and begged for an explanation.

"Well first I aim at a tree," he replied, "then, once I hit the tree, I run up to it and paint a circle around the arrow!"

Said the *Dubner Maggid*: "I do the same. First, I find an description is like another volt, another watt.

interesting story, then I look for a relevant *posuk* or *Torah* thought which it explains. And that is the perfect *mashal*!"

The brought the universe into being. First, He "wrote" the mashal - the Torah - and then He looked into it and created the world. The Torah is the blueprint of the world. But more than an architect's blueprint which is lifeless, the Torah is the source of the spiritual energy that keeps the world turning. A mashal: a fluorescent light may consume only a few watts whereas an air-conditioning unit will need several thousand. The Mishkan too, Hashem's "dwelling place" in this world, required the "spiritual current" of a much higher order. Perhaps this is the reason the Torah details the same description of the Mishkan and its furnishings as it did previously in Parshas Terumah. Every posuk in its description is like another volt, another watt.

ששת, ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קדש שבת שבתון לה' (לה-ב)

EDITORIAL AND INSIGHTS ON MIDDOS TOVOS FROM THE WELLSPRINGS OF R' GUTTMAN-RAMAT SHLOMO

Moshe Rabbeinu gathers all the Yidden together. Obviously, he has something very important to tell them. In fact, he speaks about two things. The first is Shabbos and the second is the Mishkan. Why does Moshe begin with Shabbos? Why does Shabbos precede the Mishkan which is the holiest place in the world? It is the place where a Jew can go to and truly feel the Shechina. It is the greatest place in this world of Kirvas Hashem. One who wishes to experience true Dveikus just needed to go to the Mishkan or the Bais HaMikdash and was overcome with real holiness.

So, why does *Shabbos* come first when Moshe speaks to *Klal Yisroel*? The answer is because *Shabbos* is even holier than any physical building in the world. All of the 39 *melachos* of *Shabbos*, every single thing that we are forbidden to do on *Shabbos*, is derived from the *meleches HaMishkan*. Whatever they did in order to build the *Mishkan* is forbidden to do on *Shabbos*. *Shabbos* is not a place that we build, *Shabbos* descends upon the world and one who is wise will experience the greatest closeness to *Hashem* imaginable in this world. It is not a place, but rather a time that one can feel incredible holiness.

The only way to feel true *kedusha* is to tap into *Shabbos*. On *Shabbos* we have two *neshamos* and one body! There is double the amount of *neshama*-power than *guf*-power. One can truly experience serenity and overpower the body with spirituality on *Shabbos*! In the *zemiros* that we sing and the *tefillos* that we *daven* on *Shabbos* we say over and over "*Shabbos Menucha*"! The more we tap into this *menucha* on *Shabbos*, the more we will be able to carry it into our week. But we must take that special spiritual power of real *kedusha* and *ruchniyus* from *Shabbos*, because that is the only time it comes into the world.

Our *Mishkan* is a holy place but *Shabbos* is a holy time that infuses the entire week with an otherworldly *kedusha*. It is our job to know it is here, to think about it, to taste it, to feel it and allow the holiness of *Shabbos* to transform our lives!